

ságba emelkedtem a dolgok fölé, jobbra-balra himbálodztam, hallottam, ahogy utánam kiabál, látod-e most a világot?

Látom, feleltem.

Tetszik-e?

Tetszik.

Aztán már nem értettem, mit mond, egyre magasabbra kerültem, fák voltak a lábam alatt, sziklák, valahol nagyon mélyen egy medve is elcammogott. Madarak húztak el a közvetlen közelemben. Kicsit följebb ködbe futottam, a nap, mint egy szájból kiköpött cukordarab, végighempergett benne. Hány éves is lehetek valójában? – merült föl bennem. Biztos harminc fölött járok. Aztán meg az jutott eszembe, ugyan mennyit fogok még élni? Erről még kevesebb sejtelmem volt. Egy szakadék fölött ingadoztam át. Mintha nagyon régi város romjai lettek volna ott. Diadalívek, tömör kőoszlopok, vastag falak. A lefelé tartó székek egyikében mintha ülne valaki, véltem egy pillanatig, de csak érzéki csalódás volt. A nap szembesütött velem, arra gondoltam, ki kéne most innen szállni, meg se volt kötve a kezem, de gyávának bizonyultam, nem mertem ug-rani, a mélység is eltűnt hirtelen alólam, gazos-füves térség hullámozott, apró, hosszú fülű állatok szaladgáltak, kicsit följebb ismerős tájak látszottak. Nyilván nemsokára végállomáshoz érkezem, gondoltam, de hogy fogok kiszállni? Egy pásztor hajtotta alattam a nyáját, intett, én visszaintettem, a kutyája fölcsaholt rám, az előbb még egyedül voltam, és észre se vettem, most meg már állatok szagát érzem, meg a munkát, amibe jó óra múlva újra visszazuhanok, mintha sosem jártam volna a dolgok fölött.

Egy fémház felé közeledtem, épp olyanhoz, mint ahonnan indultam, jóformán minden reményemet elvesztettem, amikor leállt a gép.

Csend volt. A pásztor sehol. Tíz méter magasán egy vasszéken ültem, és fogoly voltam. Fölöttem a drótra odaszállt egy harkály, piros fejével lefelé nézegetett rám, és nevetni kezdtem, mert meghallottam, amit suttog.

Szepesi Attila

EGY FAUN ÉJSZAKÁJA

hommage à Debussy

Emlékek iszapjában,
a sötétség legalján
matatsz üszkös szavak közt,
mint elizzott kövek közt,
e szörnyeket tenyésző
se-Nap, se-Hold homályban,
hol se sűgás, se zengés;
ötvenhat évesen
mágusok unokája,

Orpheusz kancsal öccse,
látnokok maradéka
gubbasztasz egymagadban
e világvégi órán,
e díszes szemétdombon,
ahogy a fák a magban;
nincs erőd szólni többé
leomló díszletek közt,
mit újkornak neveznek
a Sátán hírhozói,
kik bőszen hablatyolnak
reményről, haladásról;
az emberforma múmják,
kiknek kedvére épül
vérből és hamuból,
eszmék roncsaiból
e jövőnek becézett
bornirt paródia.

KÉPÍRÓK DICSÉRETE

Elfoszló mezsgyén, rozsdás füveken,
jártam Schéner Mihály cipőiben.

Fönn, hol a mennyek boltja összeér,
fényekkel játszott Gyarmathy Tihamér.

Egy tűnt városban köszönt rám a másnap,
kulisszái közt Lossonczy Tamásnak.

Oldalt egy üszkös, világvégi fal,
köveivel Bálint Endrére vall.

Árnyék-boltozat, jelekkel teli,
ábráit felvéste Ország Lili,

és facsonk, vulkán, felleg-figura,
hasonlított tán Gerzson Palira.

Lenn meg vonót egy hetyke szöcske híz,
hallgatja dallamát Korniss Titusz,

elvegyülve a bős sokadalomban,
a farsangi tücsöklakodalomban.

Körül törpék és pöttöm óriások,
Gross Arnold-leste, kajla látomások.

S míg bokám borzas eb kerülgeti,
felnyihognak Reich Károly lovai.

Sokféle állat, nyüzsgő beste-népség,
kecskék-birkák, Somogyi Győző-félék.

Tündér, kit Galambos Tamás teremtett,
pingálva turcsi orrot, körtemellet.

Rönkök az elfutó vizek alatt,
emlék-álmai Veress Palinak...

Dörmögtem, mint ki semmit sem hozott,
marad pancserként megajándékozott.

GYEREKDAL A KÁLIYUGA-CIKLUSBÓL

Szöges székbe beleülni,
sáskajárást ünnepelni,
sakálokkal vonítani,
vámprífoggal dögöt falni,
vakok között vakot ütni,
pelenkában megvénülni,
verebeknek sámánkodni,
kócbabákat felkoncolni,
pöcegödrön táncot ropni,
csótányokkal bölcselkedni,
pocokpáron ámuldozni,
harang nélkül harangozni,
vasvillával békát nyúzni,
csontváz-lovat sarkantyúzni,
egerekkel sivalkodni,
nászdal helyett gyászdalt fűjni,
facsonkok közt görnyedezni,
kigyóméreg-levest főzni,
bárányokkal ordast úzni,
denevérrel keringőzni,
ésatöbbi, ésatöbbi.